DESIRE®

Janice Maynardová

Muž v nesnázích

HARLEQUIN®

JANICE MAYNARDOVÁ

MUŽ V NESNÁZÍCH

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

všichni mužští hrdinové mých listopadových příběhů jsou nepředstavitelně bohatí, a tudíž jsou také v pozici, kdy mají moc ovlivňovat životy lidí kolem sebe. Ať již tedy sáhnete po povídce Irská svatba, Muž v nesnázích *či* Zapeklitá závěť, *ve všech budete sledovat, jak se hrdinka s takto rozdanými kartami vypořádá a jak se jí více či méně snadno podaří si našeho hrdinu získat. Ponořte se tedy do četby, která Vás odnese na vzdálená místa, kde se sny stávají skutečností.*

S láskou
Váš Harlequin

Janice Maynardová

MUŽ V NESNÁZÍCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Comeback Heir

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2022

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2022 by Janice Maynard
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
CZ: harpercollins.cz | **FB:** @harpercollinscesko | **IG:** @harpercollinscz

ISBN: 978-83-291-3271-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3272-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3273-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pohřby v listopadu jsou nejhorší. Obloha byla zatažená šedivými mraky, které skrápěly zem drobnými kapkami ledově chladného deště. V dálce se tyčilo pohoří Velkých kouřových hor, ale jejich svahy halily nízké mraky. Felicity Vanceová se choulila do pláště s kapucí a v duchu si přála, aby si bývala oblékla kalhoty. Od ostatních truchlících si udržovala odstup.

Na sobě měla černé šaty s dlouhými rukávy, které se pro takovou příležitost hodily. Ona ale byla promrzlá až do morku kostí. Měla víc myslet na svoje pohodlí. Když dorazila do obřadní síně, zjistila, že se tady žádný obřad nekoná. Celý pohřeb se odehrával beze slov, jenom na hřbitově mohli smuteční hosté kondolovat. Felicity v sobě nenašla odvahu postavit se do řady a vydolovat za sebe slova účasti. Krátce nahlédla do síně plné lidí, která byla cítit květinami z věnců a smutkem a potom rychle zamířila na parkoviště ke svému autu.

Celou dobu si přála, aby si pozorněji přečetla oznámení o tom, jak pohřeb proběhne.

Rakev viděla jenom zdálky, a i to s ní hluboce otřáslo.

A ještě těžší byl pohled na hlavního truchlícího. Wynn Oliver, bratr zemřelé, kdysi býval celý její svět.

Pozorovala ho zezadu, ale neviděla víc než jeho široká ramena v elegantním ručně šitém tmavém vlněném kabátě. Byl prostovlasý a jeho tmavé vlnité

vlasy podivuhodně nezdolně odolávaly neutuchajícímu dešti. Dokonce si ani nevzal šálu.

Srdce se jí svíralo bolestí, jak jí ho bylo líto. Se sestrou měli opravdu hodně blízký vztah, přesto, nebo právě proto, že prožili tak neradostné dětství. Shandy bylo teprve dvacet devět. V takovém věku se přece nemá umírat. Přemohla ji agresivní forma rakoviny a její bratr teď zůstal úplně sám na péči o její desetiměsíční holčičku.

Wynn a Felicity byli o čtyři roky starší než Shandy. Kdysi dávno si Felicity myslela, že budou švagrové.

Život se ale šel jinak.

Farářův hlas se nesl nad sklopenými hlavami malého hloučku truchlících. Felicity se třásla zimou a pokoušela se posunout si prsty v rukavicích tak, aby se jí alespoň trochu zahřály. Možná sem vůbec neměla jezdit.

Parte si všimla v příspěvku na sociální síti. Malou komunitu, které se říkalo Falcon's Notch, opustila už před patnácti lety. A i když v současnosti bydlí jenom padesát minut jízdy autem odsud, ještě pořád v Tennessee, je to stejné, jako kdyby bydlela na druhém konci světa.

Falcon's Notch bylo malé uskupení několika rodin, které žily stranou v úzkém odlehlém údolí. V osadě nebyla dokonce ani pošta. Děti jezdily autobusem do školy v nejbližším městě. Místní obyvatelé žili izolovaně od okolního světa. Většině z nich to vyhovovalo, ale ne všem. Wynn a Felicity odjakživa toužili poznat svět.

Felicity občas mívala pocit viny za to, že odjela sama a Shandy opustila.

Tenkrát jí ale bylo teprve osmnáct, a právě se jí zhroutil celý svět. Cítila se zmatená a byla ochromená smutkem.

Raději by měla přestat myslet na minulost. Myšlenkami zabloudila ke smutnému okamžiku během

pohřbu, který jí utkvěl v paměti. Na nerovném trávníku byl rozložený zelený plátěný stan, který měl rodině zesnulé poskytnout útočiště před sluncem nebo deštěm. V něm stálo deset bílých skládacích židlí. Ve dvou řadách po pěti.

Byly prázdné.

Z celé rodiny zbyl už jenom Wynn. Felicity věděla, že židlemi by pohrdl. Nestál o úlevu a pohodlí. Po celou dobu obřadu stál rozhodně a pevně. Až do poslední modlitby, kterou kněz nad hrobem pronesl.

Potom poklekl a na rakev položil jednu jedinou růžovou růži. Felicity se sevřelo srdce. Nakonec Wynn vstal a zaměstnanci pohřebního ústavu spustili Shandy na místo jejího posledního odpočinku.

Felicity cítila, jak ji v očích začínají pálit slzy. V tomhle nádherném koutě hor se skrývá tolik bolesti. Krutá chudoba. Závislosti. A právě ty byly důvodem, proč se odsud Shandy nikdy nedostala. Než se jí ale narodilo dítě, dokázala se závislosti zbavit a byla čistá.

A teď tohle…

Nevelká skupina smutečních hostů se začínala rozcházet. Někteří z nich bezpochyby přišli ze soucitu. Jiné jistě poháněla zvědavost. Nemálo lidí se určitě chtělo podívat, jak vypadá nejznámější syn z místní komunity.

Úspěšný člověk. Milionář. Možná i miliardář. O počet nul tak úplně nejde. Wynn Oliver býval kdysi jedním z nich. Chlapec odvedle, kterému se v životě daří. To z něj v očích místních dělá něco jako mytickou bytost.

Když se Wynnovi nějakou dobu dařilo, postavil si na konci údolí, vysoko v horách blízko hranice parku, dům. Jenom málo lidí vědělo, jak vypadá, ale hodně se o něm mluvilo.

Trvale ale Wynn bydlí v New Yorku. Felicity přemýšlela, proč cítil potřebu stavět si ještě druhý domov právě tady.

Upírala pohled do země a nenápadně přešlapovala z nohy na nohu, aby si trochu prokrvila zmrzlé prsty u nohou. Najednou zaslechla tichý, hluboký hlas, který pronesl její jméno.

„Fliss?“

Překvapeně zvedla hlavu. A před sebou uviděla známé oči zelené jako letní mech na starém jilmu. Zadržela dech.

„Wynne,“ vysoukala ze sebe ochraptěle.

Zamračil se. „Zahlédl jsem tě v obřadní síni.“

Slyší v jeho hlase vyčítavý tón? Lehce si odkašlala. „Chtělo s tebou mluvit tolik lidí… Říkala jsem si, že jsem tam navíc.“ Odmlčela se a rychle se snažila najít ta správná slova. „Je mně to moc líto, Wynne. Opravdu. Shandy před sebou měla celý život. Je to tak strašně nespravedlivé.“

Smutně se pousmál. „Život je málokdy fér. To už bys přece mohla vědět.“

V jeho hlase rozpoznala lehce sarkastický tón a nejraději by utekla. Měla ale úplně promrzlé nohy a nedokázala se pohnout. Měla pocit, že jí už nikdy nerozmrznou.

Viditelně se zachvěla a Wynn ji vzal za loket. „Panebože, vždyť jsi úplně zmrzlá.“ Sklouzl pohledem na její nohy a Felicity se sevřel žaludek. „Shandy by určitě nechtěla, aby ses tady podchladila.“

„Měla bych jít,“ odpověděla. I po těch dlouhých letech cítila, jak ji k němu něco neodolatelně přitahuje.

„Ne,“ odpověděl bez zaváhání. „Potřebuju s tebou mluvit. Pojedeme do mého domu. Támhleto černé SUV je moje. Není zamčené. Běž si sednout dovnitř a já za tebou za chvíli přijdu. Potom tě odvezu k tvému autu,“ sděloval jí rychle nesmlouvavým tónem.

Felicity ho nedůvěřivě poslouchala. „Proč bych něco takového měla dělat?“ zeptala se a slyšela sarkastický a odměřený tón svého hlasu.

Wynn nasadil ledový výraz a oči se mu zablýskly

jako úlomky zeleného skla. „Dlužíš mně to, Fliss. Je to důležité," řekl nesmlouvavým tónem.

Než stačila něco odpovědět, otočil se a odešel pryč. Cestou se zastavil, aby prohodil několik slov s lidmi, kteří mu přišli vyjádřit soustrast.

Wynn Oliver ji nemůže k ničemu nutit. Felicity by měla nasednout do auta a okamžitě odjet pryč. Přesto ji však něco nutilo zůstat. Za prvé, byla zvědavá. A za druhé, Wynn měl pravdu. Přece jenom mu něco dluží. A ten pocit viny v sobě nosí celých dlouhých patnáct let.

Přešla po svahu na úzkou cestu vysypanou štěrkem, na které parkovala auta. Přesně jak Wynn říkal, jeho auto bylo odemčené. Felicity si sedla dovnitř a s úlevou tiše zasténala. I když uvnitř auta nebylo o moc větší teplo než venku, alespoň tady nefoukalo a nepršelo. Nesnášela silonky, ale dneska si je na sebe vzala, přestože člověka před zimou a deštěm ani trochu neochrání.

Uvnitř auta to vonělo po Wynnovi, i když to nedávalo žádný smysl. Chlapec, kterého Felicity znala před patnácti lety, by si sotva mohl dovolit tak drahou vodu po holení. Přesto v té vůni bylo něco, co Felicity trochu obměkčilo. Bez ohledu na to, jak špatně to všechno skončilo, kdysi Wynna milovala a zbožňovala.

Začala si rukama masírovat nohy a v duchu přemýšlela, jak dlouho bude trvat, než se jí do nich vrátí cit. Kdyby jela přímo domů, dala by si horkou koupel, potom by si navlékla teplý svetr a dnešní nepříjemný den nechala za sebou.

Ale ona sedí tady.

Zhruba po patnácti minutách se otevřely dveře na straně řidiče a Wynn vklouzl na sedadlo. S ním dovnitř pronikla vůně okolní zeleně a deště. Úkosem se na ni podíval a Felicity ztuhla.

Wynn zaťal čelist. „Děkuju, že jsi přijela," řekl

ochraptělým hlasem. „Nevěděl jsem, že jste si s Shandy byly pořád blízké."

„Blízké asi není úplně nejpřesnější slovo," odpověděla Felicity opatrně. „Na Vánoce jsme si posílaly přání. Občas nějaký e-mail. Poslala mi oznámení o narození dítěte. A svěřila se mně se svojí diagnózou. Jednou jsem za ní byla v nemocnici. Byla tak statečná, ale dělala si starosti o svoji dceru."

„Právě proto s tebou potřebuju mluvit."

Wynn zařadil rychlost a auto se prudce rozjelo. Vzdušnou čarou to ze hřbitova do jeho domu nebylo daleko, ale úzká cesta se hodně klikatila.

Když začali prudce stoupat, chytila se Felicity držadla ve dveřích. V prašné cestě byly po nedávných lijácích vyjeté hluboké koleje. Oba poskakovali ze strany na stranu, ale pořád jeli dál. Wynnovo auto bylo samozřejmě konstruované pro mnohem horší terén.

V jednu chvíli auto projelo ohromnou dírou a Felicity si přejela rukou po čele. Začínala ji bolet hlava. „Jsi teď bohatý," řekla tiše. „Proč to nenecháš spravit?"

Wynn trhl prudce volantem a těsně se vyhnul ještě větší díře. „Taková cesta odrazuje nezvané hosty."

„Aha."

Konečně dojeli před železnou bránu vybavenou ovládáním na kód. Wynn na displeji naťukal několik čísel a brána se před nimi odsunula. Vjel na vydlážděnou příjezdovou cestu.

„Díkybohu," ulevila si Felicity. „Myslím, že jsem si množná nalomila zub."

Wynn se zasmál, i když poněkud tlumeně. Jako kdyby se nesmál už hodně dlouhou dobu. „Ty jsi vždycky byla vtipná."

Felicity sebou neznatelně škubla. Poznámky o minulosti jí byly nepříjemné. Mnohem raději by se soustředila na přítomnost.

Když se před nimi objevil Wynnův dům, musela potlačit zajíknutí. Byl naprosto velkolepý. V lese byla mýtina a na ní se rozkládala honosná stavba s břidlicovou střechou a měděnými okapy postavená ze silných kulatin.

„To je nádhera, Wynne," pochválila dům upřímně. Dokonalé místo pro někoho, kdo nestojí o lidi. „Jak tady uklízíš?"

Wynn přesunul řadicí páku do parkovací pozice. „Proč se ženy vždycky nejdřív zajímají zrovna o tohle?"

„Už jsme takové," odvětila suše.

„Mám hospodyni, která sem dvakrát za měsíc jezdí. Je to matka jednoho našeho starého spolužáka. Je diskrétní a dobře pracuje."

„To máš štěstí."

Vystoupili z auta. Venku se do nich opřel silný vítr a byla tady snad ještě větší zima než na hřbitově. Z oblohy padaly provazy deště se sněhem. Wynn ji vzal za loket a vedl ji ke schodům do domu. I když to bylo zvláštní, byla Felicity za oporu vděčná.

Uvnitř domu bylo naprosté ticho. Wynn obešel vypínače a rozsvítil několik světel. Felicity se otočila kolem dokola, aby si mohla všechno pořádně prohlédnout. Pocítila lehkou závist. Pracovala jako letuška, a svůj byt tak považovala jenom za zázemí mezi lety.

Ale tohle…

„Wow, Wynne," pronesla tichým hlasem. „To je neuvěřitelné."

Hlavní obytná místnost byla obrovská, ale přitom působila velice útulně. Byla zařízená velkými, na pohled pohodlnými pohovkami, na kterých se musí báječně podřimovat. Barevné koberce místnosti dodávaly zdání tepla. Velký lustr z jeleních parohů zaléval celý prostor příjemným, jemným světlem.

Jedné stěně vévodil mohutný krb. Po jeho stranách

byla vysoká okna, skrz která bylo vidět na les zahalený mlhou.

Wynn si klekl před krb. „Děkuju. Mám to tady rád, i když se sem nedostanu tak často, jak jsem plánoval, když jsem to tady stavěl." Škrtl zápalkou a přiložil ji k připravené hranici z třísek a polen. Oheň se hned rozhořel. Za chvíli začala hořet i větší polena a teplo se rozlévalo do stran, až dosáhlo k širokému křeslu, ve kterém se Felicity usadila.

Sundala si promočené boty a nohy si složila pod sebe. Přetáhla si přes sebe červenou vlněnou deku. Wynn si sundal kabát. Felicity si všimla, jak se mu na silných stehnech napínají kalhoty.

Stal se z něj mocný muž. Ve všech ohledech.

„Dáš si kávu? Nebo horkou čokoládu?" zeptal se a vstal.

„Horká čokoláda by byla báječná."

Přikývl a ve tváři měl nečitelný výraz. „Za chvilku jsem zpátky."

Když Wynn zmizel, Felicity si povzdechla a pohodlněji se uvelebila v měkkých polštářích. Předcházející noc se příliš dobře nevyspala, pořád musela přemýšlet o tom, jestli na pohřeb má jet, nebo raději ne. Když se jí teď po promrzlém těle rozlévalo příjemné teplo, začala ji přemáhat ospalost.

Spánek ale není dobrý nápad. Musí zůstat bdělá a ostražitá.

S Wynnem nejsou kamarádi. Nebyla si jistá, kým pro sebe navzájem jsou, ale kamarádství je určitě nepojí. Uvědomovala si, jak na jeho přítomnost reaguje její tělo a věděla, že si musí dávat pozor.

Asi po dvaceti minutách se vrátil zpátky a v rukou nesl velký dřevěný podnos. Položil ho na velkou koženou podnožku. Odložil kravatu a rozepnul si pár vrchních knoflíčků košile.

Káva, kterou si uvařil, byla černá a zcela jistě hodně silná… Tak, jak to měl vždycky rád. Pro Felicity

připravil šálek horké čokolády ozdobený kopečkem šlehačky. Pomalu se napila a hned poznala, že to není instantní nápoj ze sáčku.

„To je dobrota," řekla. „Děkuju."

„Není zač." Posadil se na vedlejší pohovku, která k té její přiléhala v pravém úhlu. „Už je ti teplo?"

„Ano, cítím se mnohem lépe."

Sklonila hlavu k šálku a znovu se napila. Nechtěla se na něj dívat. Kdyby oba natáhli nohy před pohovku, mohli by navzájem dotknout. Cítila, jak jí celé tělo opanuje příjemný, spokojený pocit. Ale je to hloupost, jenom si to představuje. Je to, jako když člověku amputují nohu. Také ji cítí, ale už ji nemá. Stejně tak Felicity cítí, jak každičký sval v jejím těle, každičkou buňku ovládá láska k muži, který byl její první láskou… Prvním milencem… Před patnácti lety. Před patnácti dlouhými lety.

Tehdy spolu sdíleli úplně všechno. Sny, naděje, těla i lásku. Ale nakonec to stejně nestačilo. Rozdělil je smutek a velká ztráta.

Dopila čokoládu a odložila prázdný šálek na podnos. „Proč jsi mě sem přivezl, Wynne? Máš hezký dům a jsem ráda, že jsem ho viděla. Ráda bych se ale dostala domů ještě před setměním."

Zamračil se. „Kam tak spěcháš? Máš snad večer rande?"

Cítila, jak jí do tváří stoupá horkost. Dobírá si ji? „Moje plány s tebou nesouvisejí. Pokud mně chceš něco říct, tak to řekni."

„Ok." Zvedl se z pohovky a začal přecházet po místnosti. Občas se zastavil a přiložil do krbu malý kousek dřeva.

Felicity ho pozorovala a čekala. Neměla sebemenší tušení, co by jí tak mohl chtít sdělit. Konečně se Wynn zastavil, opřel se o dřevěnou stěnu a založil si ruce na prsou. „Shandy mě jmenovala poručníkem pro Aylu."

„Slyšela jsem. Chápu, že je to pro tebe šok. Nikdo jiný se jí ujmout nemohl?“

Wynn pokrčil rameny. „Kdo je Aylin otec mně Shandy nikdy neřekla. A jak víš, oba naši rodiče už nežijí.“

Felicity pomalu pokývala hlavou. „Slyšela jsem,“ odpověděla. „Je mně líto, že tu pro vás nikdy nebyli.“ Oba rodiče Wynna a Shandy zemřeli stejné noci na předávkování drogami. Nebyli svým dětem dobými rodiči. Když Wynn chodil do základní školy, jeden ze sousedů zjistil, že ho i se sestrou nechávají dlouhé hodiny o samotě. Zavolal sociálku a úřednice odvezli Wynna a Shandy pryč.

Otec s matkou se obrátili na soud se srdcervoucí historkou o tom, jak moc chtějí být dobrými rodiči a bydlet se svými dětmi pod jednou střechou. Po dvou měsících života v pěstounské rodině se Shandy s Wynnem vrátili domů.

Rok nebo dva to bylo lepší. Felicity věděla, že to pro Wynna bylo velké ponaučení. Už nikdy se nikomu ani on ani Shandy nesvěřili s tím, že se o ně nikdo nestará.

Wynn se zašklebil. „I kdyby byli ještě naživu, nikdy bych nedovolil, aby se matka ujala péče o nevinné dítě,“ řekl smutně.

„To chápu. Kde je Ayla teď?“

„Teď je pár dní s mojí hospodyní. Musel jsem zařídit pohřeb a všechno ostatní… Ještě mně zbývá vyklidit Shandyin byt.“

„A co tvoje firma v New Yorku?“

Wynn pokrčil rameny. „Naštěstí mám kolem sebe dobré kolegy a zaměstnance. Vždycky mi můžou zavolat.“

Felicity přikývla. „Nevím, jaké to je mít sourozence, ale musí to být pro tebe těžké.“

Wynn trochu zbledl a jeho obličej dostal téměř popelavý nádech. Najednou bylo vidět, jak je smutný a vyčerpaný. „Je to taková škoda,“ zašeptal.

Přešel zpátky k sezení před krbem, odsunul stranou podnos a sedl si na kraj podnožky tak, že se jejich kolena téměř dotýkala. „Potřebuju tvoji pomoc, Fliss.“ Zavrtal se do ní pohledem krásných zelených očí a Felicity najednou nemohla polknout. Ztěžka se jí dýchalo.

Nejraději by se odsunula, ale přinutila se dál v klidu sedět. Nebála se. Ale Wynnova přítomnost ji zneklidňovala. Její srdce a mozek sváděly boj o to, jak správně zareagovat.

„Teď budu mít pět dní volno,“ odpověděla. „Můžu ti pomoct s vyklizením bytu. Ve dvou to půjde mnohem rychleji.“

Wynn pevně sevřel rty. „O to nejde.“

„A o co tedy jde? Nerozumím ti, Wynne.“ Co se jí snaží říct?

Přes obličej mu přeběhl zvláštní výraz. „Úplnou shodou okolností se znám s tvým šéfem. Před několika lety jsme spolu pracovali na Federálním leteckém úřadě.“

Jako děti toužili oba po tom, aby mohli létat po světě. A oběma se jejich sen vyplnil, i když každému trochu jiným způsobem.

Felicity nic nechápala. „Ok…“

„Mluvil jsem s ním o svojí situaci. O tobě jsem se vůbec nezmínil. Ale zeptal jsem se ho, jestli by v takové situaci bylo možné, aby zaměstnanec požádal o neplacené volno a potom se zase vrátil do práce na stejnou pozici a nepřišel při tom o žádné benefity,“ vysvětloval.

Sevřel se jí žaludek. Nesnaží se jí říct… „Vůbec tomu nerozumím.“

Wynn ji vzal za ruce a sevřel je v dlaních. Takže teď ještě bude narušovat její komfortní zónu! „Potřebuju tě, Fliss.“

„To už jsi říkal. Ale proč?“ Cítila, jak se jí zrychluje tep.